

ת"פ 38956/11/12 - תביעות צפת נגד יעקב אוחנה

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 38956-11-12 תביעות צפת נ' אוחנה
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט מורן מרגלית
מאשימה	תביעות צפת
נגד	
נאשמים	יעקב אוחנה

החלטה

עניינה של החלטה זו בבקשה אשר הוגשה מטעם הנאשם במסגרתה נטען כי אין לחייבו להשיב לאשמה וכן, כי עומדות לנאשם מספר טענות מקדמיות המצביעות על כך כי נפלה שגגה בהעמדת הנאשם לדין.

רקע כללי:

כנגד הנאשם הוגש ביום 20.11.12 כתב אישום במסגרתו יוחסה לו עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 2.8.12 בשעה 22:37 או בסמוך לכך, איים הנאשם על הגב' אפרת חורי (להלן: **המתלוננת**), כך ששלח הודעה כתובה למכשיר הטלפון הנייד שלה בה נכתב: "מה שאני יודע אף אחד לא יודע, אני מבטיח שאני אהרוס אותך כמו שאת עושה".

עוד נטען בעובדות כתב האישום, כי ביום 3.8.12 בשעה 11:52 או בסמוך לכך, איים הנאשם על המתלוננת כך ששלח למכשיר הטלפון הנייד שלה הודעה בה נכתב: "צפי פגיעה ואני אעשה את זה בכל מקום שתהיי, את פשוט תסבלי, תחשבי".

הנאשם, כך עולה מעובדות כתב האישום, איים על המתלוננת גם ביום 12.8.12 בשעה שאינה ידועה למאשימה כך שבמהלך שיחה טלפונית אמר לה: "אני אגמור עליך".

במסגרת הדיון אשר התקיים בתיק זה ביום 25.2.15 נשמעה עדותה של המתלוננת ובמסגרת הדיון אשר התקיים ביום 26.10.15 נשמעה עדותה של עדת התביעה מס' 2, החוקרת הגב' מעין סלמה.

עם תום שמיעת עדויות אלה, הכריזה התובעת: "אלה עדיו" ובתגובה טענה הסנגורית כי אין להשיב לאשמה.

טיעוני הסנגורית לעניין זה, ולקיומן של טענות מקדמיות נוספות הוגשו ביום 25.11.15 ותגובת המאשימה התקבלה ביום 8.12.15.

טיעוני ההגנה:

טענתה המרכזית של ההגנה הינה, כי מן העדות המרכזית בתיק זה, דהיינו עדותה של המתלוננת עולה, כי הנאשם מעולם לא איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה או בחייה וכי היא מעולם לא חששה לחייה.

בהקשר זה טענה הסנגורית, כי כעולה מהודעותיה של המתלוננת הרי שהיו אמירות והתכתבויות נוספות בינה לבין הנאשם ואולם, החוקרים לא ביקשו זאת ממנה והדברים לא צורפו לתיק החקירה.

בהמשך דבריה, העלתה הסנגורית טענות לעניין האמירה אשר יוחסה לנאשם במסגרת סעיף 3 לעובדות כתב האישום בה אמר לה הנאשם: "אני אגמור עליך".

לטענת הסנגורית, עצם אמירת המשפט כלל לא הוכחה והמתלוננת לא ציינה אמירה זו בהודעתה הראשונה במשטרה ואף בעדותה בבית המשפט, נזכרה בכך רק לאחר שזיכרונה רוענן.

לעניין עדותה של החוקרת, הגב' סלמה, טענה הסנגורית כי בוצעו על ידה מחדלי חקירה קשים אשר יש בהם כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ובזכותו להליך הוגן.

בהקשר זה נטען, כי החוקרת "משכה" את המתלוננת בלשונה לעניין החשש מן הנאשם וכן, בחרה באופן סלקטיבי שתי הודעות מגמתיות בלבד ואת היתר השמיטה מתיק החקירה.

הסנגורית הוסיפה וטענה, כי אין כל ראיה כי ההודעות אכן נשלחו ממכשיר הטלפון של הנאשם ולא בוצעה חדירה של חוקר מחשבים מיומן למכשיר הטלפון של המתלוננת.

במצב דברים זה, הרי שבפני בית המשפט לא הונח המקור להודעות אלה בניגוד ל"כלל הראיה הטובה ביותר".

מלבד האמור לעיל, אשר לשיטת הסנגורית יש בו כדי להביא לקבלת טענתה לפיה אין לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, הרי שהעלתה היא מספר טענות מקדמיות מהן עולה כי נפלה טעות בהעמדתו לדין של הנאשם.

טענתה הראשונה של הסנגורית בהקשר זה הינה, כי נפל פגם בשיקול דעתה של המאשימה להעמיד לדין את הנאשם שכן, כך לטענתה, במקרים בהם מדובר באיומים הנוגעים לפגיעה בשם הטוב לא נוהגת המאשימה להגיש כתבי אישום.

הטענה השנייה הינה, כי עומדת לנאשם הגנה מן הצדק וזאת, הן לאור העובדה כי במקרים דומים נמנעה המאשימה מלהגיש כתבי אישום והן לאור העובדה כי התברר שכתב האישום כלל אמירות והודעות חלקיות בלבד.

לאור כל האמור לעיל, עתרה הסנגורית להורות כי אין הנאשם חייב להשיב לאשמה וכן, להורות על זיכויו.

טיעוני המאשימה:

מנגד טענה המאשימה כי דין הבקשה להידחות.

בפתח דבריה טענה המאשימה, כי עלה בידה להוכיח במסגרת פרשת התביעה את התקיימות יסודותיה של עבירת האיומים אשר יוחסה לנאשם.

בהקשר זה הפנתה המאשימה להודעת הנאשם במשטרה (ת/1) במסגרתה אישר את אמירת הדברים ואף לא הוטח במתלוננת בחקירתה הנגדית כי הנאשם לא שלח את ההודעות.

לגוף טענות ההגנה לעניין זה נטען, כי אין נפקא מינה לשאלה כיצד תפסה המתלוננת את המלל המאיים שכן המבחן לעניין זה הינו אובייקטיבי ולא סובייקטיבי.

עוד נטען, כי המלל מהווה איום בפגיעה בחייה של המתלוננת ויש בו כדי להקים את יסודותיה של עבירת האיומים.

לעניין הטענות אשר הושמעו ביחס למחדלי החקירה של החוקרת נטען, כי הנאשם אישר בהודעתו במשטרה את אמירת הדברים.

לנוכח הודאתו זו של הנאשם באמירת הדברים, הרי שלא ברורה טענתו לפיה פעולותיה של החוקרת פגעו בזכויותיו.

לטענת המאשימה, דווקא טענתו של הנאשם לפיה קיים מלל נוסף אשר לא הובא במסגרת פרשת התביעה, היא זו אשר מחזקת את המסקנה לפיה אין לקבל את טענתו לפיה אין הוא חייב להשיב לאשמה.

לאור כל האמור לעיל טענה המאשימה כאמור, כי עלה בידה להוכיח ברמה העולה על הרמה הנדרשת, את דבר התקיימותם של יסודות עבירת האיומים המיוחסת לנאשם.

לעניין יתר טענותיה המקדמיות של הסנגורית נטען, כי משעה שעלה בידי המאשימה להוכיח את התקיימות של יסודותיה העבירה אזי, די בכך כדי לשמוט את הבסיס מתחת לטענות אלה.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר הראיות מצוי כיום בתיק בית המשפט, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה, על כל רבדיה, לדחייה ואנמק.

הבסיס הנורמטיבי לטענת "אין להשיב לאשמה" מצוי בהוראות סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**) הקובע כדלקמן:

"...נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

כבר נקבע לא אחת בפסיקה, כי היעדר קיומה של הוכחה לכאורה משמעותה היא שאין בראיות אשר הוגשו על ידי המאשימה כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם וזאת, אף אם יינתן בהן אמון מלא וכן, משקל ראיתי מלא (ראה לעניין זה: י' קדמי, "על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, א', מהדורה מעודכנת, התשס"ט-2009, בעמ' 1446).

לעניין זה, יפים הדברים אשר נאמרו במסגרת בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1), 170:

"...בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1].הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

(שם, עמ' 177-178).

מכל האמור לעיל עולה, כי לצורך הכרעה בטענת "אין להשיב לאשמה" יש לבחון, וזאת מבלי לשקול שיקולי מהימנות או משקל, האם הביאה המאשימה ראיות, אפילו דלות, להוכחת יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

לצורך בחינה זו, הרי שיש לבחון תחילה מה הם יסודותיה של עבירת האיומים המיוחסת לנאשם ולאחר מכן, יש לבחון האם יש בראיות אשר הובאו על ידי המאשימה כדי להוכיח התקיימותם של יסודות אלה במידה ההוכחה הנזכרת לעיל.

סעיף 192 לחוק קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **פרשת לם**), אשר הינו פסק הדין המנחה בסוגיית עבירת האיומים, הגדירה כבוד השופט בייניש (כתוארה אז) את המבחן אשר על פיו יש לבחון האם ביטוי מסוים אשר נאמר ע"י מאן דהו עולה כדי איום כדלקמן:

"...לפיכך, על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני, בעמוד 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמוד 416). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני הנ"ל, בעמוד 416)..."

(שם, בעמ' 73 פסקה 12).

וכן, בהמשך דבריה:

"...כפי שצינו לעיל, המבחן אותו מפעיל בית המשפט בבחינת ביטוי החשוד כאיום הוא מבחן של אדם מן היישוב הנמצא בנעליו של המאיים, דהיינו, באותן נסיבות בהן היה נתון המאיים. בית המשפט אינו בוחן את הביטוי באופן מנותק מסביבתו, אלא הוא בוחן את מכלול הנסיבות בהן נמסר הביטוי ובהן זהות המאיים והמאויים, הקשר או מערכת היחסים ביניהם, הרקע לביטוי וכן ההתרחשויות או התוצאות שבאו לאחר הביטוי. ניתוחם של הנתונים הנסיבתיים השונים ייעשה תוך הסתמכות על ההיגיון, השכל

הישר וניסיון החיים..."

(שם, בעמ' 76 פסקה 15).

מדברים אלו עולה, כי בחינת ביטוי מסוים לעניין סעיף 192 לחוק הינה בחינה אובייקטיבית, דהיינו, האם האדם הסביר היה רואה בהם איום, וכן, כי אין לבחון את תוכנו של האיום במנותק מן הנסיבות בהן נאמר.

כבר בתחילה יצוין, כי די בעיון בנוסח הסעיף בכדי להיווכח כי אף איום בפגיעה בשמו הטוב של אדם בכוונה להפחידו או להקניטו, יש בו כדי להקים את יסודותיה של עבירה זו.

מעיון בהודעתו של הנאשם מיום 16.8.12 (ת1) עולה, כי הנאשם אישר את האמירה המיוחסת לו במסגרת סעיף 1 לעובדות כתב האישום (שם, עמ' 2 שורות 22-25).

כמו כן, לא הכחיש הנאשם את האמירה השנייה המיוחסת לו במסגרת סעיף 2 לעובדות כתב האישום (שם, בשורות 26-28).

בהמשך דבריו אף הבהיר הנאשם כי כוונתו באמירה: "צפי פגיעה" נשוא סעיף 2 לעובדות כתב האישום הייתה לפגיעה בשמה הטוב (שם, בשורה 30).

סבורני כי במצב דברים זה, בו כעולה מלשון הסעיף עצמו- איום יכול שיהיה ביחס לפגיעה בשמו הטוב של אדם ומשלא הכחיש הנאשם כי זו הייתה כוונתו באמירת דברים אלה אזי, עלה בידי המאשימה לעמוד ברמת ההוכחה הראשונית הנדרשת בשלב זה ולהעביר את נטל הבאת הראיות לידי ההגנה.

ודוק, לכל אורך גרסתה של המתלוננת עולה כי החשש אשר הניעה להגיש תלונה כנגד הנאשם הינו מפני פגיעה בשמה הטוב.

לענין האמירה המיוחסת לנאשם במסגרת סעיף 3 לעובדות כתב האישום הרי, שמעיון בהודעת הנאשם (ת1) עולה, כי הנאשם הכחיש את המיוחס לו.

ואולם, במסגרת עדותה בבית המשפט אישרה המתלוננת, לאחר ריענון זיכרונה כי הנאשם אכן אמר לה: "אני אגמור עליך" במסגרת שיחה ביניהם.

כאמור, בשלב זה די בהבאת ראיות בסיסיות להוכחת התקיימות יסודות העבירה וסבורני, כי יש בעדותה זו של המתלוננת בכדי למלא אחר תנאי זה אף לענין האמירה נשוא סעיף 3 לעובדות כתב האישום.

למעלה מן הצורך אעיר, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, כי תוכן אמירה זו יש בה, לו הייתה מושמעת בפני אדם מן היישוב הנסיבות הספציפיות שבה נאמרה, כדי לטעת בליבו חשש לפגיעה בו או בשמו הטוב.

לענין הטענות אשר הועלו מצד הסנגורית בדבר מחדלים אשר נפלו במהלך ביצוע החקירה, הרי לא מצאתי כי יש בטענות אלה כדי לשנות את המסקנה אליה הגעתי.

ראשית אציין, כי מטעם ההגנה לא הוגשו מסמכים נוספים אשר יכולים ללמד על מהות התכתובת בין הצדדים אשר

הושמטה במסגרת החקירה.

במסגרת עדותה בפניי טענה החוקרת סלמה כי ציטטה את הדברים אשר נראו לה רלוונטיים לתלונתה של המתלוננת (עמ' 11, שורות 1-2) והפנתה לכך שהמדובר בהודעות עליהן הצביעה המתלוננת (שם, שורות 5-8).

מבלי להביע עמדה בשלב זה על אופן התנהלות החקירה, הרי שכפי שצוין לעיל ויפורט להלן, הנאשם לא הכחיש את שתי האמירות אשר נרשמו בהודעות הטקסט אותן שלח למתלוננת וברי, כי יש בכך כדי להשליך על המשקל אותו ניתן לייחס למחדלי החקירה אם היו כאלה.

שנית, דווקא טענה זו יש בה כדי ללמד על הצורך בשמיעת גרסתו של הנאשם למכלול האירועים נשוא כתב האישום והצגת ראיות אשר, כך לטענתו, הושמטו במסגרת החקירה.

שלישית, אף אם היה מקום לקבל את הטענה לעניין קיומם של מחדלי חקירה כאלה או אחרים הרי שכידוע לא כל מחקר חקירתי יש בו כדי להביא לזיכוי של הנאשם ובכל אופן, בשלב זה טרם הוברר די הצורך דבר קיומו ו/או משקלו של המחדל הנטען, וזאת בשים לב להסבריה של החוקרת ולגרסתו של הנאשם כפי שזו עולה מהודעתו במשטרה

סיכום ביניים:

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כאמור לדחות את טענת ההגנה לפיה אין לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

להלן, אפנה לבחון האם יש מקום לקבל את הטענות המקדמיות אשר הועלו על ידי ההגנה.

הטענות המקדמיות אשר הועלו על ידי ההגנה:

מן הטעמים עליהם אעמוד להלן, סבורני כי אף דין טענות אלה להידחות ואנמק.

לעניין טענתה של הסנגורית בדבר קיומם של פגמים אשר נפלו בשיקול דעתה של המאשימה בעת העמדתו של הנאשם לדיון, הרי שלא מצאתי בטענה זו ממש.

העובדה כי במקרה אחר מצאה המאשימה שלא להגיש כתב אישום, אין בה כדי ללמד בהכרח על פגם אשר נפל בשיקול דעתה.

בכל אופן, מלבד אותו מקרה הנזכר בבקשה, ואשר לא הוברר די הצורך מה עמד מאחורי סגירתו, הרי שלא הובאו מקרים דומים בהם נמנעה המאשימה מהגשת כתבי אישום.

זאת ועוד, משהגעתי לכלל מסקנה כי יש בראיות אשר הובאו על ידי המאשימה כדי להקים את יסודות עבירת האיומים אזי, בלאו הכי יש בכך כדי לשמוט הבסיס מתחת לטענה זו.

אף דין טענת ההגנה לפיה עומדת לנאשם 'הגנה מן הצדק' בהתאם להוראות סעיף 149(10) לחסד"פ, להידחות.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק נקלטה במשפט הפלילי הישראלי במסגרת ע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ' (2) 353.

במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, הורחבה גבולותיה של דוקטרינה זו (להלן: **עניין בורוביץ**):

"...ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות..."

(שם, בעמ' 807).

כן יצוין, כי במסגרת עניין בורוביץ נקבע מבחן בן שלושה שלבים לבחינת החלתה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק על מקרה ספציפי כדלקמן:

א'- בשלב הראשון על בית המשפט לזהות את הפגמים אשר נפלו בהליך ולעמוד על עוצמתם וזאת, במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם.

ב'- בשלב השני על בית המשפט האם יש בהמשך ניהול ההליך הפלילי, חרף הפגמים שנפלו בו, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

ג'- במידה ובית המשפט שוכנע כי אכן, המשך ניהולו של ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות אזי, עליו לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר מאשר על ידי ביטולו של כתב האישום.

במהלך שנת 2007, עוגנה דוקטרינה זו במסגרת סעיף 149(10) לחסד"פ הקובע כדלקמן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

לעניין טענת ההגנה בדבר קיומה של אכיפה בדרנית, הרי שזו לא הוכחה בפני כלל ועיקר.

כפי שצוין לעיל, ההגנה הצביעה על מקרה בודד בו חזרה בה המאשימה מכתב אישום בגין עבירה דומה וברי, כי אין בכך כדי ללמד על קיומה של אכיפה בדרנית במקרה דנן.

כמו כן, לא מצאתי כי יש בטענת ההגנה בדבר קיומו של מחדל חקירתי באי הכללת כל ההתכתבות בין הנאשם למתלוננת כדי להקים הגנה זו.

כפי שצוין לעיל, במסגרת עדותה הבהירה החוקרת את השיקולים אשר עמדו בבסיס החלטתה זו ובכללן העובדה

שהמתלוננת הצביעה על שתי אמירות אלה כאמירות העומדות בבסיס תלונתה.

בכל אופן, אף טענת ההגנה לפיה יש בהמשך ההתכתבות בין הצדדים כדי להצביע על פרשנות אחרת לאמירות המיוחסות לנאשם - לא הוכחה בפניי בשלב זה כלל ועיקר.

ודוק, בתיק בית המשפט קיימת הודעתו של הנאשם במסגרתה הוא מאשר מניה וביה כי בבסיס אמירות אלה עמדה כוונתו לאיים בפגיעה בשמה הטוב של המתלוננת.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני דוחה כאמור את הבקשה על כל רבדיה.

נקבע לשמיעת פרשת הגנה וככל האפשר לסיכומים בעל-פה ליום 14.2.16 בשעה 12:00.

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ו, 17 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.